

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελιέρ

((Συνέχεια από το προηγούμενο))

Τη στιγμή αυτή ένα σήμα δίδεται από την ναυαρχίδα του Κουρμπέ.

Τί συμβαίνει;

Ο Φρειδερίκος δέν άργεί νά τό αντιληφθή. Μιά κινέζικη κορβέττα θωρακισμένη, μ' ένα πλήθος τηλεβόλα καί με μηχανικούς Εύρωπαϊούς όρμα έναντίον του τορπιλλοβόλου «29».

Είνε ή κορβέττα «Πρά-Βάγκ», τελευταίως ναυπηγηθείσα στην Εύρώπη για λογαριασμό της Κίνας, πλοίο μεγάλο καί επίφοβο.

Ο Πλεμόν ούτε σκέπτεται καν νά την άποφύγη. Διατάζει νά έτοιμάσουν τορπίλλην καί στρέφει τό τορπιλλοβόλον άνοιχτά.

Άλλά ή κορβέττα προχωρεί όλοταχώς έναντίον των. Άν συγκρουσθούν είνε χαμένοι. Τό τορπιλλοβόλον θά γίνη κομμάτια.

Εύτυχώς άποφεύγουν με καταλλήλους χειρισμούς την σύγκρουσι. Άλλά συγχρόνως θροχή όβίδων πέφτει επί του τορπιλλοβόλου.

Ένας θερμαστής σωριάζεται κάτω με σπασμένη τή σπονδυλική του στήλη, βογγώντας φρικτά. Μά ή άγωνία του δέν κρατάει πολύ. Ξειψυχάει σε λίγο, σφαδάζοντας από τους τρομερούς πόνους. Συγχρόνως μία άλλη κραυγή πόνου ακούγεται. Είνε ό παλιός ναύτης του τορπιλλοβόλου Ζιλντά. Ένα θραύσμα όβίδος του έκοψε τών δείκτη του ένός χεριού του.

Ο Φρειδερίκος τρέχει κοντά τους

— Τί έπαθες, Ζιλντά;

— Χτυπήθηκα, κ. ύποπλοίαρχε.

— Ποϋ;

Ο Ζιλντά του δείχνει κάτω πεσμένο τό δάχτυλό του.

Ο Φρειδερίκος σκύβει καί τό σηκώνει.

— Δέν είνε τίποτα, του λέει. Βάλτο στη θέση του. Θά σου τό ξανακολλήσουμε!..

Ο Ζιλντά δένει την πληγή του.

Τή θέση του την έχει πάρει ήδη ό Κλέτ.

Ο Φρειδερίκος λυσσά από όργη. Θέλει νά έκδικηθή την κινέζικη κορβέττα. Κυττάζει προς τό μέρος της καί την βλέπει νά φεύγη όλοταχώς.

— Δέν πρέπει νά μάς ξεφύγη, φωνάζει. Έμπρός... Έμπρός!...

Τό τορπιλλοβόλον «29» στρέφεται κατά της φευγούσης κορβέττας. Την καταδιώκει λυσσώδως.

Συνοτμεύει την άπόστασι που χωρίζει τά δύο πλοία.

Μιά τορπίλλη έξαπολύεται τότε. Η κορβέττα δέν προφτάνει νά την ξεφύγη. Πλήσεται στα ύφαλα καί καταβυθίζεται σιγά-σιγά στα μαύρα νερά, βροντώντας καί κοχλακίζοντας.

Πέρασαν ήμέρες.

Οί Κινέζοι είχαν κυριολεκτικώς συντριβή.

Ο ναύαρχος Κουρμπέ είχε κάνει θαύματα.

Στις 30 Αυγούστου ό γαλλικός στόλος απέπλευσε άπ' τό Μάτ-Σου για τή νήσο Χάι-Νάν.

Πρό της άναχωρήσεως έψάλη κατανυκτική νεκρώσιμος άκολουθία καί οί φονευθέντες άξιωματικοί καί ναύτες έρρίχτηκαν στη θάλασσα.

Κατά τόν πλοϋν όμως έφθασε νέα διαταγή από τή Γαλλία. Η διατακτική διπλωματία έφερνε, θαρρείς, έμπόδια στον τελειωτικό θρίαμβο.

Έγινεν ώστόσο άπόβασις πεζοναυτών εις Κέ-Λούγκ, του όποιου άρχισε ή πολιορκία.

Μά οί Γάλλοι ναύτες δέν είχαν νά κάμουν πλέον με στρατόν έχθρικόν. Δέν είχαν νά φυλαχτούν μόνον από τις σφαίρες καί τις όβίδες τών αντιπάλων των. Ένας νέος έχθρός, έχθρός άμείλικτος, τους έθέριζε πλέον: Ο τυφος, ή δυσεντερία, ή χολέρα!

Αυτός ό ναύαρχος Κουρμπέ ήταν άρρωστος.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν ζούσε μέσα σ' όλη αυτή την τραγωδία σαν μέσα σ' όνειρο. Υπόφερε κι' αυτός, χωρίς νά γογγύζη για τά δεινά που ύπόφεραν καί οί ναύτες. Τό νερό που έπιναν για νά σβύσουν τή φρικτή τους δίψα ήταν άπαίσιο. Τά παστά κρέατα που έτρωγαν χειροτέρευαν την κατάσταση τους.

Μά ό Φρειδερίκος δέν διεμαρτύρετο. Τά ύπόφερε όλα για την πατρίδα. Είχε ποθήσει μ' όλη του την καρδιά νά σκοτωθή στις ναυμαχίες πουγιναν. Τί την ήθελε πειά τή ζωή; Μά ή Μοίρα δέν τούκανε τό χατήρι. Η σφαίρες καί τά θραύσματα τών όβίδων τόν έσεβάσθηκαν.

Ζούσε χωρίς νά τό θέλη, χωρίς νά τό επιθυμή. Καί ή μέρες περνούσαν καί πλησίαζε ή 15η Σεπτεμβρίου, ή ήμέρα τών γάμων της Λευκής Ντελλιέρ με τόν Λεοπόλδο Γκιτάλ.

Η σκέψις αυτή έκανε την καρδιά του Φρειδερίκου νά σφίγγεται. Μαύρη άπελπισία τόν έπινε. Γιατί νά ύποφέρη τόσο, γιατί δέν έτελείωναν πειά όλα, γιατί τόν άπέφευγαν, θαρρείς, ή σφαίρες του έχθρου;

Μιά σφαίρα στο κεφάλι, ένα θραύσμα όβίδος στην καρδιά, την πονεμένη του καρδιά, κι' όλα θά τελείωναν.

Μά ή Μοίρα του, ή σκληρή κι' άδυσώπητη Μοίρα, δέν τό ήθελε αυτό καί είχε τους σκοπούς της.

Τό ποτήρι τών πικριών δέν είχε άκόμη ύπερπληρωθή. Του έτοιμάζε κι' άλλες άκόμια συμφορές κι' άλλους άκόμια σπαργμούς.

Στις 13 Σεπτεμβρίου ό Φρειδερίκος έλαβε μία έπιστολή από τή Γαλλία. Με την πρώτη ματιά πουρριξε στην έπιστολή αυτή έπάγωσε όλόκληρος, ένοιωσε τό έδαφος — είχε άποθιβάσει έν τώ μεταξύ στην ξηρά — νά τρέμη καί νά σαλεύη κάτω από τά πόδια του. Η έπιστολή εκείνη είχε πένθιμο περιθώριο.

Ο Φρειδερίκος έσχισε τόν φάκελλο ένω τά χέρια του έτρεμαν. Έρριξε ένα βλέμμα στο περιεχόμενό της καί τό πρόσωπό του χλώμιασε, σαν νά είχε φύγει όλο τό αίμα άπ' έπάνω του.

Η είδησις ήταν τρομερή.

Η μητέρα του, ή λατρευτή του μητέρα, είχε πεθάνει!

Κι' αίτία του θανάτου της ήταν ένα όλέθριο λάθος. Ένα μοιραίο τυπογραφικό λάθος. Είχε διαβάσει στις έφημερίδες πως ό Φρειδερίκος είχε φονευθή.

Η φρικτή αυτή είδησις συνέτριψε την άτυχη μητέρα. Πριν προφτάση νά μάθη την άλήθεια, πριν τό πράγμα διαψευσθή έπισήμως, τά μάτια της έκλεισαν για πάντα.

Ένας λυγμός έπνιξε τόν Φρειδερίκο. Τώρα πειά τίποτε δέν τόν συνέδεε με τή ζωή αυτή, τίποτε άπολύτως. Όλα πειά είχαν τελειώσει γι' αυτόν. Είχε χάσει την Λευκή κι' έχανε τώρα καί τή μητέρα του, τή δεύτερη μεγάλη του άγάπη στον κόσμο αυτόν.

— Ω! τώρα πρέπει νά έρθη άφεύκτως ό θάνατος! ψιθύρισε ό γενναίος άξιωματικός.

Την ίδια ήμέρα έκάλεσε τόν Φρειδερίκο ό ναύαρχος Κουρμπέ.

— Φίλε μου, του είπε, έμαθα πρό όλίγου τή συμφορά σου. Έχασες την άρίστην τών μητέρων. Άλλά πρέπει νά φανής γενναίος, όπως καί είσαι άλλωστε. Σ' έκάλεσα έδω για νά σου έκφράσω την συμπόνησί μου καί για νά σου κάμω μία έρώτησι: Θέλεις άδεια άπουσίας;

Ο Φρειδερίκος κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του.

— Ναύαρχέ μου, άπάντησε, σάς εύχαριστώ για τό ενδιαφέρον που δείχνετε για μένα. Η μητέρα μου άναπαύεται πλέον κάτω από την γήν. Θά γονατίσω μία μέρα καί θά προσευχηθώ πάνω στον τάφο της, τό έλπίζω. Επί του παρόντος όμως θά μείνω έδω, πιστός στο καθήκον μου.

Ο ναύαρχος Κουρμπέ έσφιξε τό χέρι του Φρειδερίκου καί του είπε:

— Θά ξαναδής τή Γαλλία, Πλεμόν. Θά λάθης αυτή την

παρηγοριά, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Μὴ λυπᾶσαι, φίλε μου. Ὑπάρχουν πεπρωμένα πῶς τραγικά ἀπ' τὸ δικό σου.

Τὰ λόγια τοῦ ἡρωϊκοῦ ναυάρχου συγκίνησαν βαθειὰ τὸν Φρειδερίκο.

Ὁ Κουρμπέ ἦταν ἄρρωστος. Μόνον ἡ μεγάλη του δραστηριότης, μόνον ἡ ἀκαταδάμαστη ἐνεργητικότης του τὸν κρατοῦσαν ὄρθιον στὰ πόδια του.

Μολαταῦτα εἶχε μαντέψει πὼς τὸ γραφτό του ἦταν νὰ μὴν ξαναδῆ τὴ Γαλλία. Καταλάβαινε καλὰ πὼς ὁ θάνατος πλησίαζε. Θὰ πέθαινε μακρὰ, τόσο μακρὰ ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του πατρίδα!...

Ὁ Φρειδερίκος χαιρέτησε συγκινημένος τὸ ναύαρχο κι' ἔφυγε.

Ὅλα γύρω του φαίνονταν πειὰ μαυρα.

Τὰ θλιβερά λόγια τοῦ Κουρμπέ εἶχαν ξεχειλίσει τὴν καρδιά του ἀπὸ πίκρα.

Τέλος ἀνέτειλε ἡ 15ῃ Σεπτεμβρίου. Ἡμέρα μοιραία, ἡμέρα θλιβερὴ γιὰ τὸν Φρειδερίκο Πλεμόν.

Ὁ ἥλιος εἶχε προβάλλει ὑπέρλαμπρος.

Ἀντίκρου στὰ ὄχυρά του Κέ-Λούγκ οἱ Γάλλοι μαχηταὶ βογγοῦσαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ πού τοὺς ἔψηνε. Ἦσαν ὡστόσο ἀγρυπνοὶ κι' ἔτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς Κινέζους ἀνιπάλους των.

Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα ὅταν ἀντήχησε ἡ κραυγὴ:

— Στὰ ὄπλα!

Οἱ Κινέζοι εἶχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὰ ὄχυρά των καὶ ὤρμουσαν ἐναντίον τῶν Γάλλων.

Ὁ Πλεμόν θρέθηκε σὲ μιὰ στιγμή στὴν πρώτη γραμμῆ.

Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ἐφώνασε τοὺς εἴκοσι ναῦτες του πού τὸν τριγύριζαν:

— Ἐμπρός! Ζήτω ἡ Γαλλία!...

Καὶ ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπακολούθησε αἱματηρὰ συμπλοκὴ στήθος πρὸς στήθος.

Οἱ Γάλλοι ἔκαναν θαύματα, ἂν καὶ οἱ Κινέζοι πού εἶχαν ριχτῆ ἐναντίον τους ἦσαν περισσότεροι.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Φρειδερίκος, τρέχοντας ἐμπρὸς ἑξαλλος, ἀντίκρουσε σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα τὴν σημαία τοῦ ἐχθροῦ, κίτρινη, μὲ μυθικοὺς δράκοντας ἐπάνω.

Δὲν ἐδίστασε τότε στιγμή.

Ἐπρεπε νὰ κυριεύσῃ τὴ σημαία ἐκείνη.

Τί σημασία εἶχε ὁ κίνδυνος;

Τί σημασία εἶχε ἀκόμα ὁ θάνατος;

Ἡ μητέρα τοῦ Φρειδερίκου εἶχε πεθάνει.

Ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, ἡ μόνη γυναίκα πού ἀγάπησε στὴ ζωὴ του, ἦταν κι' αὐτὴ σάν νεκρὴ πλέον γι' αὐτόν.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Λευκὴ τελοῦσε τοὺς γάμους τῆς μ' ἕναν ἄνδρα πού δὲν τῆς ταίριαζε καθόλου. Γιατί λοιπὸν νὰ διστάσῃ, γιατί νὰ σκεφθῆ τὴ ζωὴ του ὁ Φρειδερίκος; Μή-χάριν ποίου προσώπου; Μή-πως δὲν ἦταν πλέον ἔρημος στὸν κόσμον;

Ἡ σφαῖρες σφύριζαν γύρω του καὶ βιβίνιζαν σάν μέλισσες, μέλισσες θανάτου. Ἀρχισαν τώρα νὰ πέφτουν καὶ νὰ σκάζουν μὲ τρομακτικὸ κρότο καὶ ὀβίδες.

Ὁ Φρειδερίκος θάπρεπε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἀρκετὰ κυνήγησαν τοὺς Κινέζους, ἀρκετοὺς εἶχαν ρίξει κάτω νεκρούς.

Μὰ ὁ Πλεμόν ἤθελε ἕνα τρόποιο, ἤθελε τὴ σημαία τῶν Κινέζων.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! φώνα-

ξε στοὺς ἄνδρες του.

Οἱ γενναῖοι ναῦτες του τὸν ἀκολούθησαν. Ἦσαν μαζί του ὁ Ζιλντὰ καὶ ὁ Κλέτ. Ὁ Ζιλντὰ μάλιστα εἶχε ἕνα διαβολοκέφι πού δὲν περιγράφεται. Χτυποῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀγκομαχῶντας καὶ φωνάζοντας:

— Παληοτόμαρα! Κιτρινομούρηδες! Μοῦ κόψατε ἕνα δάχτυλο, μὰ ἔγνοια σας. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ!...

Ὁ Φρειδερίκος ἔφτασε πρῶτος πάνω στὸ ὕψωμα, στὸ ὁποῖο κυμάτιζε ἡ κινέζικη σημαία.

Ἐνας Κινέζος ἀξιωματικὸς τὴ φρουροῦσε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀμυνθῆ, νὰ χτυπήσῃ. Μὲ μιὰ γερὴ σπαθιά ὁ Φρειδερίκος τὸν ἔρριξε νεκρὸ κι' ἄρπαξε τὸν κοντὸ τῆς σημαίας.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή δυὸ σφαῖρες τὸν βρῆκαν καὶ τὸν ξάπλωσαν κάτω.

Ἡ μιὰ σφαῖρα τοῦ τρύπησε καὶ τὰ δυὸ μάγουλα. Ἡ ἄλλη τὸν βρῆκε πρὸς τὴν πλευρὰ, κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κλέτ πήδησε κοντὰ του κι' ἄρπαξε τὴ σημαία. Σκέπασε μ' αὐτὴ τὸν ἀξιωματικὸ του, ὁ Ζιλντὰ τὸν σήκωσε στὸν ὤμο του κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ ὄχυρά των.

Οἱ Κινέζοι εἶχαν ἀποσυρθῆ ἐπίσης στὰ δικά τους ὄχυράματα κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς Γάλλους μὲ τὴ λόγχη.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Πλεμόν εἶχαν νικήσει καὶ τὴν φορὰ αὐτῆ.

Ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα στρατιωτικὸ κρεβάτι ὁ Φρειδερίκος φλέγεται ἀπὸ τὸν πυρετό.

Τὰ μάτια του εἶνε κλειστά.

Στεναγμοὶ σαλεύουν τὰ χεῖλη του.

Σκυμμένος ἐπάνω του ἕνας στρατιωτικὸς γιατρός ἐξετάζει τὴν πληγὴν του.

Ὁ ναύαρχος Κουρμπέ θρίσκει ἐπίσης πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ τραυματίου. Ἐμαθε τὸν τραυματισμὸ του καὶ θύγηκε στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ παράσημο τῆς ἀνδρείας.

Ὁ Κουρμπέ κρεμάει τὸ παράσημο πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ φεύγει ψιθυρίζοντας:

— Ὁ καυμένος ὁ νέος!

Στὸ βῆμα ὁμοῦ πού βρίσκεται ὁ Φρειδερίκος δὲν αἰσθάνεται κανένα πόνο. Ὅσο το πρόσωπό του εἶνε σκυθρωπὸ.

Τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν κάθε τόσο:

— Λευκὴ! Λευκὴ!

Ναί, μέσα στὸ βῆμα τοῦ Φρειδερίκος δὲν ξεχνᾷ τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ νοῦς του ταξιδεύει μακρὰ.

Σὰν τὴν ἀστραπὴ περνᾷ τὴς ἀπέραντες θάλασσες...

Φτάνει στὴ Γαλλία...

Στὴ Νίκαια...

Ἐκεῖ σταματᾷ μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη ἐκκλησία. Εἶνε ὁ ναὸς τῆς Παναγίας.

Ἀνοιχτὲς ἡ πύλες.

Ἀμάξια σταθεμεῖουν ἀπ' ἔξω.

Πολυτελεῖς τάπητες εἶνε στρωμένοι στὰ προπύλαια καὶ στὴ σκάλα. Ἄνθη, ἄνθη παντοῦ: Καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος καλεσμένων.

Ὅλοι περιμένουν, φαίνονται ἀνυπόμονοι.

Κι' ἔξαφνα γίνεται σιγὴ.

Ἐνα ζεῦγος μελλονύμφων φθάνει.

— Τί ὡραία πού εἶνε! ψιθυρίζουν οἱ καλεσμένοι.

— Τί ὡραία πού εἶνε! βοᾷ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων.

Κι' ὄλοι κυττάζουν τὴν νύφη.

Εἶνε πραγματικῶς ὄνειρωδὼς ὡμορφὴ κάτω ἀπ' τὴν

Πειρατικά πλοῖα πλησιάζουν ἀξαφνα μέσα στὴ νύχτα...

πολυτελέστατη νυφική της έσθητα.

— Πώς λέγεται ή νύφη; ρωτάει ένας ναυτικός τόν πλαγινό του.

— Λευκή Ντελλιέρ, άπαντá εκείνος.

— Κι' ό εύτυχισμένος γαμπρός;

— Λεοπόλδος Γκιδάλ, θαρρῶ.

Ή Λευκή στηρίζεται στό μπράτσο του θείου της γηραιού άξιωματικού του ναυτικού, πούφτασε στη Νίκαια για να παραστή στο γάμο της.

Είνε ό άξιωματικός εκείνος για τόν όποιο μιλήσαμε ήδη κι' ό όποιος ύποστήριξε θερμά τόν γάμο αυτό.

Ό Λεοπόλδος Γκιδάλ συνοδεύει την μητέρα της Λευκής.

Τό άρμόνιο του ναού άρχίζει να χτυπά και να σκορπίζει τις γλυκές μελωδίες του.

Οί δύο μελλονύμφοι γονατίζουν μπρός στον ιερέα.

— Κύριε Λεοπόλδε Γκιδάλ, ρωτάει ό ιερεύς, συγκατατίθεσθε να λάβετε ως σύζυγόν σας νόμιμον την δεσποινίδα Λευκήν Ντελλιέρ;

— Ναι, άπαντá ό Λεοπόλδος.

Ό ιερεύς γυρίζει στη νύφη.

— Και ύμεις, Λευκή Ντελλιέρ, ρωτάει, δέχεσθε ως νόμιμον σύζυγόν σας τόν κύριον Λεοπόλδον Γκιδάλ;

Τά χείλη της νέας άλαφροσαλεύουν. Μόλις άκούγεται ένα ξεψυχισμένο «ναι».

Ή εύλογία έδόθηκε πλέον.

Τό άρμόνιο χτυπά και πάλι τό άλληλούϊα.

— Έστé ευδαίμονες έν όνόματι του Θεού, του εύλογούντος τά χριστιανικά συνοικέσια, αναφωνεί ό ιερεύς. Έστé ευδαίμονες έν τῷ δεσμῷ όν συνήψατε, έστé ευδαίμονες έν τοίς τέκνοις, δι' όν ό Θεός θά γονιμοποιήση τόν έρωτά σας... Ένθυμηθήτε την πίστιν την όποιαν ώρκισηθήκατε...

“Εξαφνα μιá τρομερή κραυγή φρίκης άντηχεί.

Οί καλεσμένοι άνατριχιάζουν.

— Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; ρωτούν ό ένας τόν άλλο.

Ή κραυγή πού άκούστηκε προέρχεται από τη Λευκή.

Ή νέα σήκωσε σέ μιá στιγμή τό κεφάλι της, κύτταξε πρὸς τό Θυσιαστήριο και μιá νεκρική χλωμάδα άπλώθηκε στό πρόσωπό της.

Κλονίζεται τώρα έτοιμη να σωριαστή κάτω.

Ό Γκιδάλ σπεύδει να την συγκρατήσει. Ή μητέρα της κι' ό θεός της τρέχουν έπίσης κοντά της.

— Λευκή, παιδί μου, τί σοῦ συμβαίνει;

— Έκει... εκεί!... τραυλίζει ή Λευκή, δείχνοντας πρὸς τό Θυσιαστήριο, και πέφτει λιπόθυμη.

“Όλων τά μάτια κυττάζουν πρὸς τό μέρος εκείνο με τρόμο. Άλλά δεν βλέπουν τίποτε, τίποτε άπολύτως.

Τί είδε λοιπόν ή νέα;

Κανένas δεν ξέρει.

Τί την τρόμαξε τόσο;

Την μετέφεραν άμέσως έξω άπ' τό ναό.

Ή κ. Ντελλιέρ ρίχνεται πάνω στην κόρη της έξαλλη.

— Λευκή... Λευκή... κόρη μου!

Ή Λευκή μισανοίγει τά μάτια της και κυττάζει την μητέρα της. Άλλά τί παράξενο εκείνο τό βλέμμα. Χωρίς φῶς, χωρίς ζωηρότητα...

Ό θεός της Λευκής τοποθετεί την νέα στο άμάξι και φεύγουν.

“Εφθασαν τόσο χαρούμενοι!

Και φεύγουν τόσο λυπημένοι!

Ή κατάσταση του Φρειδερίκου Πλεμόν εινε άπελπιστική.

Ό ναύαρχος Κουρμπέ διατάζει να μεταφέρουν τόν γενναίο ύποπλοίαρχο έπάνω σ' ένα τῶν πλοίων. Άλλά ό γιατρός πού τόν νοσηλεύει δεν τό επιτρέπει.

— Ή κατάσταση του εινε τέτοια, λέγει, πού ή άπόπειρα

της μεταφοράς του επί πολεμικού θά τόν έσκότῶνε.

Άλλά και στην ξηρά δεν ύπάρχει ασφάλεια.

Κινέζικα πειρατικά πλησιάζουν και ένεργοῦν αίφνιδίως κατά τη νύχτα.

Τί ήμπορεί όμως να γίνει;

Ή κατάσταση του τραυματισμένου άξιωματικού έμπνέει άνησυχίες. Τό τραύμα ιδίως στο στήθος, κοντά στη μασχάλη, εινε πολύ σοβαρό. Ό γιατρός προσπάθησε να θγάλη τη σφαίρα, αλλά δεν τό κατώρθωσε.

Κοντά στο κρεβάτι του Φρειδερίκου δυό ναύτες κάθονται λυπημένοι. Κάθε τόσο τά μάτια τους θουρκώνουν.

Είνε ό Κλέτ και ό Ζιλντά.

Την άλλη μέρα ό γιατρός αλλάζοντας την πληγή του Φρειδερίκου κατώρθωσε να εξακριβώση τό δρόμο της σφαίρας.

Λίγο άν πήγαινε άριστερά θά τρυπούσε την καρδιά του άξιωματικού.

Δυό εβδομάδες πέρασαν στο μεταξύ. Και σ' όλο αυτό τό διάστημα δεν σταμάτησε στιγμή ό άγών του πυροβολικού τῶν δυό άντιπάλων. Ή όβιδες σφύριζαν άγρια στον άέρα.

Ή άκτή ήταν γεμάτη συντριμματα καραβιῶν, θλιβερά ναυμαχιῶν λείψανα.

Κατά τό διάστημα τῶν δυό αυτῶν εβδομάδων ή κατάσταση του Φρειδερίκου ειχε καλύτερέψει χάρις στο γερὸ του οργανισμό. Ξαναπόχτησε τις αισθήσεις του. Ή πληγή του στήθους του δεν τόν πονούσε και πολύ πλέον. Τόν έκανε όμως να ύποφέρη φρικτά ή πληγή του προσώπου του. Πονούσε άφαντάτως.

Δεν μπορούσε να μιλήση. Δεν μπορούσε ν' άνοιξη τό στόμα του για να δεχτή τροφή.

Και τό χειρότερο, διψούσε άυσπόφορα.

Τό νερό πού με χίλια θάσανα και χίλιες προσπάθειες του έδιναν, πρρηχόταν από τις πλώτες δεξαμενές και ήταν άκατάλληλο για όλους, πολύ περισσότερο για ένα τραυματία.

Ό ναύαρχος Κουρμπέ έπεσκέφη και τόν Πλεμόν δυό άκόμη φορές. Όταν τόν άντίκρυσε ό Φρειδερίκος, είδε

στο πρόσωπό του όλοφάνερα τά ίχνη της προόδου της άρρώστειας του. Κι' όταν ό ναύαρχος έφυγε, μιá κραυγή θγήκε από τά πονεμένα χείλη του ύποπλοίαρχου:

— Θ' αφήσουν λοιπόν τόν ήρωικό ναύαρχο να πεθάνη έδῶ;

Μά κανείς δεν του άπάντησε.

Ή προσπάθεια πούκανε ό Πλεμόν για να μιλήση, τόν πόνεσε φρικτά. Έκλεισε κατόπιν τά μάτια του και θυθίστηκε σέ θλιβερούς διαλογισμούς.

Πέρασαν άρκετές ήμέρες άκόμα. Ό Φρειδερίκος έπαιρνε τό καλύτερο. Μπορούσε να μιλήη σιγανά έστῶ, χωρίς να πονή.

— Μήπως έχω καμμιά έπιστολή; ρώτησε ένα πρωί τόν Κλέτ ό Φρειδερίκος.

— Μάλιστα, ύποπλοίαρχέ μου, του άπάντησε ό Κλέτ.

— Άπό την Γαλλία;

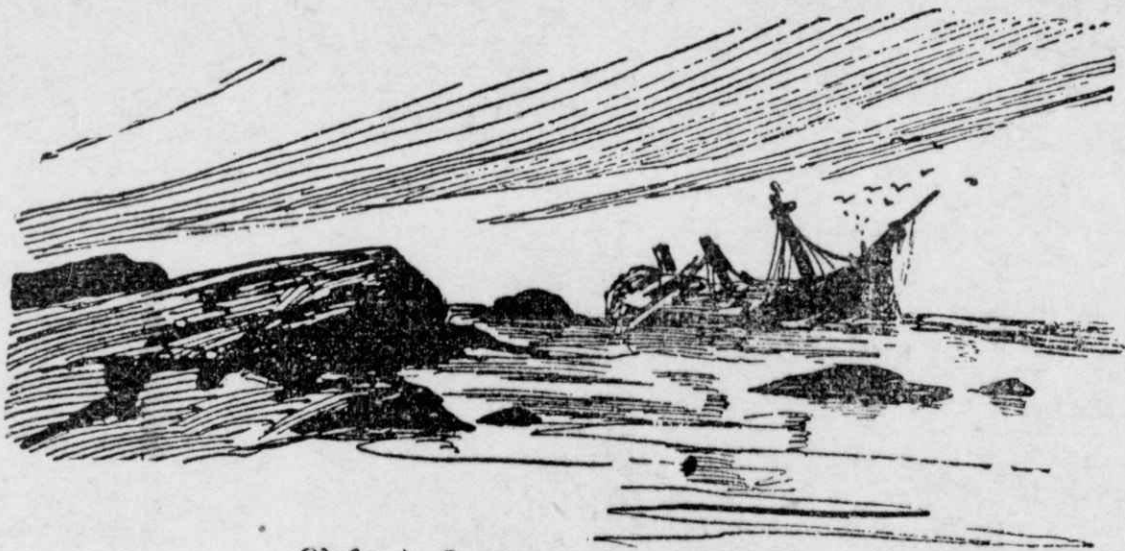
— Μάλιστα από την Γαλλία.

Ποιοι μπορούσαν να του γράφουν;

Ό Φρειδερίκος άνοιξε τις δυό έπιστολές. Ήσαν από τόν Κεργόρν και ή δυό. Δεν του έγραφε τίποτε τό έξαιρετικό ό καλός του φίλος. Για τό γάμο της Λευκής ούτε λέξι. Δεν ειχε γίνει ό γάμος λοιπόν; Και τότε... τότε τί έσήμαινε τό όραμα πού ειχε μέσα στο θύθισμα του πυρετού του, μετά τόν τραυματισμό του;

Είδη όλη την τελετή του γάμου. Περι αυτού ήταν άπολύτως βέβαιος.

(Άκολουθεί)

Θλιβερά τῶν ναυμαχιῶν τσακίσματα!...